Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

8. juni 2017 *

»Appel — EF-sortsbeskyttelse — ansøgning om EF-sortbeskyttelse — æblesorten »Gala Schnitzer« — teknisk afprøvning — vejledende principper for afprøvning som administrationsrådet ved EF-Sortsmyndigheden (CPVO) har fastsat — forordning (EF) nr. 1239/95 — artikel 23, stk. 1 — EF-Sortsmyndighedens præsidents beføjelser — indføje forekomsten af et særligt kendetegn efter den tekniske afprøvning — stabilitet over to dyrkningscyklusser«

I sag C-625/15 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 23. november 2015,

Schniga GmbH, Bolzano (Italien), ved Rechtsanwälte R. Kunze og G. Würtenberger,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

EF-Sortsmyndigheden (CPVO) ved M. Ekvad og F. Mattina, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Brookfield New Zealand Ltd, Havelbock North (New Zealand),

Elaris SNC, Angers (Frankrig), ved avvocato M. Eller,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça, og dommerne M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits (refererende dommer) og F. Biltgen,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 24. november 2016,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 18. januar 2017,

* Processprog: engelsk.

afsagt følgende

Dom

1 Med appellen har Schniga GmbH nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 10. september 2015, Schniga mod CPVO – Brookfield New Zealand og Elaris (Gala Schnitzer) (T-91/14 og T-92/14, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:624), hvorved Retten frifandt EF-Sortsmyndigheden (CPVO) i søgsmålet anlagt til prøvelse af to afgørelser truffet den 20. september 2013 af appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden vedrørende meddelelse af EF-sortsbeskyttelse for æblesorten Gala Schnitzer (sag A 004/2007 og A 003/2007, herefter »de omtvistede afgørelser«).

Retsforskrifter

EU-retten

2 I henhold til artikel 6 i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (EFT 1994, L 227, s. 1, herefter »basisforordningen«) meddeles der EF-sortsbeskyttelse for sorter, der er selvstændige, ensartede, stabile og nye.

3 I henhold til forordningens artikel 7, stk. 1, anses en sort for at være selvstændig, når den på grundlag af forekomsten af kendetegn, der skyldes en given genotype eller kombination af genotyper, tydeligt adskiller sig fra enhver anden sort, hvis eksistens er almindeligt kendt på ansøgningsdatoen.

4 Hvad angår kriterierne for ensartethed, stabilitet og nyhed er disse defineret henholdsvis i forordningens artikel 8, 9 og 10.

5 Samme forordnings artikel 50, stk. 1, litra f), præciserer, at ansøgningen om EF-sortsbeskyttelse skal indeholde en teknisk beskrivelse af sorten.

6 Spørgsmålet om, hvorvidt kriterierne for selvstændighed, ensartethed og stabilitet (herefter »DUS-kriterierne«) er opfyldt i en foreliggende sag, undersøges i forbindelse med en teknisk afprøvning, som gennemføres i overensstemmelse med basisforordningens artikel 55 og 56.

7 Denne forordnings artikel 55, stk. 1, bestemmer:

»Konstaterer [EF-Sortsmyndigheden] ved den i artikel 53 og 54 omhandlede prøvelse ingen hindringer for meddelelse af EF-sortsbeskyttelse, foranlediger den, at den eller de kompetente myndigheder i mindst en af medlemsstaterne, som administrationsrådet [ved EF-Sortsmyndigheden] har udpeget til teknisk at undersøge sorter af de pågældende arter (prøvningsmyndigheder), foretager en teknisk afprøvning til konstatering af, om [DUS-kriterierne] er opfyldt.«

8 I henhold til forordningens artikel 56, stk. 2, gennemføres enhver teknisk afprøvning i overensstemmelse med de vejledende principper for afprøvning, som administrationsrådet ved EF-Sortsmyndigheden (herefter »administrationsrådet«) har fastsat, og med de instrukser, som EF-Sortsmyndigheden har givet. Disse retningslinjer beskriver bl.a. det plantemateriale, der kræves til den tekniske afprøvning, testformerne, de anvendelige metoder, de iagttagelser, der gøres, grupperingen af de sorter, som testen indeholder, samt rækken af kendetegn, der er genstand for afprøvningen. I forbindelse med den tekniske afprøvning dyrkes den omhandlede sorts planter ved siden af de sorter, som EF-Sortsmyndigheden og det udpegede afprøvningscenter anser for at være de sorter, der er tættest beslægtet med den ansøgte sort ifølge beskrivelsen heraf i den tekniske beskrivelse, som indgår i ansøgningen om EF-sortsbeskyttelse.

9 Samme forordnings artikel 59, stk. 3, litra a), præciserer:

»Som støtte for indsigelser [mod meddelelse af EF-sortsbeskyttelse] kan kun anføres

a) at betingelserne i artikel 7 til 11 ikke er opfyldt.«

10 Basisforordningens artikel 72 har følgende ordlyd:

»Appelkammeret træffer afgørelse om klagen på grundlag af den behandling, der er foretaget i medfør af artikel 71. Appelkammeret kan handle inden for rammerne af den kompetence, der tilkommer [EF-Sortsmyndigheden], eller hjemvise sagen til videre behandling i det ansvarlige kontor i [EF-Sortsmyndigheden]. Sidstnævnte er bundet af præmisserne og konklusionerne i appelkammerets afgørelse, såfremt de faktiske omstændigheder er uforandrede.«

11 I henhold til artikel 19, stk. 2, litra c), i Kommissionens forordning (EF) nr. 1239/95 af 31. maj 1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2100/94 for så vidt angår sagsbehandlingen ved EF-Sortsmyndigheden (EFT 1995, L 121, s. 37, herefter »gennemførelsesforordningen«) skal ansøgningen blandt andre oplysninger indeholde en beskrivelse af forekomsten af de kendetegn for sorten, som efter ansøgerens opfattelse gør den klart skelnelig fra andre sorter, og navnene på sådanne andre sorter kan opgives som referencesorter for afprøvningen.

12 Forordningens artikel 22 med overskriften »Afgørelse om vejledende principper for afprøvning« præciserer følgende:

»1. Administrationsrådet træffer på forslag af [EF-Sortsmyndighedens] præsident afgørelse om de vejledende principper for afprøvning. Datoen for afgørelsen og de deraf omfattede arter offentliggøres i den officielle tidende, der er omhandlet i artikel 87.

2. Hvis administrationsrådet ikke træffer afgørelse om vejledende principper for afprøvning, kan [EF-Sortsmyndighedens] præsident træffe en foreløbig afgørelse herom. Den foreløbige afgørelse bortfalder på datoen for administrationsrådets afgørelse. Hvis den foreløbige afgørelse, som [EF-Sortsmyndighedens] præsident har truffet, afviger fra administrationsrådets afgørelse, ændrer dette intet ved en teknisk afprøvning, der er indledt inden datoen for administrationsrådets afgørelse. Administrationsrådet kan tillade en undtagelse fra denne bestemmelse, hvis omstændighederne tilsiger det.«

13 Artikel 23 i forordning nr. 1239/95, der har overskriften »Bemyndigelse af [EF-Sortsmyndighedens] præsident«, har følgende ordlyd:

»1. Når administrationsrådet træffer en afgørelse om vejledende principper for afprøvning, skal det give [EF-Sortsmyndighedens] præsident bemyndigelse til at indføje forekomsten af yderligere kendetegn samt for en sort deres udtryk.

2. Hvis [EF-Sortsmyndigheden] gør brug af den i stk. 1 omhandlede bemyndigelse, finder artikel 22, stk. 2, tilsvarende anvendelse.«

14 EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 af 27. marts 2003 om vurdering af selvstændighed, ensartethed og stabilitet (Æble) (herefter »EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1«) fastlægger de vejledende principper for den tekniske afprøvning af æblesorterne af arten Malus Mill. Før vedtagelsen af denne protokol fandtes der hverken vejledende principper eller generelle instrukser, som omhandlet i basisforordningen, vedrørende disse sorter. I overensstemmelse med sædvanlig praksis for tekniske afprøvninger iværksatte EF-Sortsmyndigheden således en undersøgelse af DUS-kriterierne for de omhandlede sorter ud fra de generelle vejledende principper og teknikker fastsat af Den Internationale

Union til Beskyttelse af Plantenyheder (UPOV), en mellemstatslig organisation oprettet ved den internationale konvention om beskyttelse af plantenyheder, vedtaget i Paris den 2. december 1961 (herefter »UPOV-konventionen«).

15 I henhold til punkt III 3 i EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 »anvendes de i bilag I nævnte kendetegn i forbindelse med afprøvninger af DUS-kriterierne og udarbejdelsen af beskrivelserne«.

16 Ifølge punkt III 5 i EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 »[e]r den mindste varighed af afprøvningerne (uafhængige vækstcyklusser) som regel to tilfredsstillende høster af frugter, som minimum«. Protokollens punkt IV tilføjer, at »[d]e ansøgte sorter kan opfylde DUS-kriterierne efter to perioder med frugtdannelse, men at der i visse tilfælde vil være behov for tre perioder«.

17 Som det fremgår af punkt III 6 i EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1:

»[…] en ansøger kan gøre gældende, at en ansøgt sort har et kendetegn, der vil kunne anvendes til at fastlægge selvstændighed enten ved hjælp af det tekniske oplysningsskema eller i løbet af afprøvningen. Hvis en sådan påstand gøres gældende og understøttes af pålidelige tekniske data, kan afprøvningen gennemføres, såfremt der kan udformes en teknisk acceptabel afprøvningsprocedure. Desuden gennemføres der særlige afprøvninger med samtykke fra EF-Sortsmyndighedens præsident, når det er usandsynligt, at selvstændigheden kan påvises udelukkende ved hjælp af de i protokollen oplistede kendetegn.«

International ret

18 UPOV, som Det Europæiske Fællesskab tiltrådte den 29. juli 2005, har vedtaget en række vejledende principper, som er anført i protokollerne, der er relevante med henblik på nærværende sag.

19 Det drejer sig for det første om de vejledende principper TG/14/8 for gennemførelse af afprøvning af, om sorten er selvstændig, ensartet og stabil af 20. oktober 1995, som er fastlagt af UPOV for æblesorterne af arten Malus Mill (herefter »UPOV's protokol TG/14/8«).

20 Dernæst drejer det sig om dokument UPOV TG/1/3, der har overskriften »Generel indledning til vurderingen af, om sorten er selvstændig, ensartet og stabil, samt om harmonisering af beskrivelsen af plantesorter«, som er oprettet af UPOV den 19. april 2002 (herefter »UPOV's protokol TG/1/3«), som udgør den grundlæggende standard blandt alle UPOV's vejledende principper vedrørende afprøvning af DUS-kriterierne (herefter »DUS-afprøvningen«).

21 I henhold til punkt 1.3 i UPOV's protokol TG/1/3 fremgår »[d]e eneste bindende forpligtelser for [UPOV's] medlemmer […] af UPOV-konventionen, og nærværende dokument må ikke fortolkes således, at det ikke er i overensstemmelse med den relevante lovgivning i det pågældende medlem af [UPOV]«. Denne protokol har til formål »at anføre de principper, som DUS-afprøvningen er baseret på«, og angiver, at afprøvningen af nye sorter kan harmoneres i alle [UPOV's] medlemmer.

22 I henhold til punkt 4.2.3 i UPOV's protokol TG/1/3 er »[d]e kendetegn, der er omfattet af retningslinjerne for individuel afprøvning, […] ikke nødvendigvis udtømmende og kan udvides med yderligere kendetegn, såfremt det anses for at være hensigtsmæssigt, og ovenstående betingelser er opfyldt«.

23 Følgende er anført i punkt 5.3.3.1.1 i UPOV's protokol TG/1/3:

»En af metoderne til at sikre, at en forskel i et kendetegn, der er observeret i forbindelse med en dyrkningsafprøvning, er tilstrækkelig reproducerbar, består i at afprøve dette kendetegn i mindst to uafhængige situationer. Dette er muligt for etårige eller flerårige sorter på baggrund af de

observationer, der er gjort angående beplantningerne over to forskellige sæsoner, eller for så vidt angår andre flerårige sorter på baggrund af de observationer, der er foretaget over to forskellige sæsoner på baggrund af en enkelt beplantning. Angivelser angående muligheden for at anvende andre løsninger, ved f.eks. at foretage afprøvninger i to forskellige miljøer i løbet af det samme år, er anført i dokument TGP/9 »Vurdering af selvstændigheden«.«

24 Punkt 6.2 i UPOV's protokol TG/1/3 har følgende ordlyd:

»[…] Relevante kendetegn for en sort omfatter som minimum de kendetegn, der anvendes som grundlag for DUS-afprøvningen, eller som indgår i beskrivelsen af sorten, som fastlægges på datoen for meddelelsen af beskyttelse af denne sort. Følgelig kan ethvert åbenlyst kendetegn anses for at være relevant, uanset om det indgår i retningslinjerne for afprøvning.«

25 Punkt 7.2 i UPOV's protokol TG/1/3 tilføjer følgende:

»Relevante eller væsentlige kendetegn omfatter som minimum de kendetegn, der anvendes som grundlag for DUS-afprøvningen, eller som indgår i beskrivelsen af sorten, som fastlægges på datoen for meddelelsen af beskyttelse af denne sort. Således kan der tages højde for alle åbenlyse kendetegn, uanset om de indgår i de vejledende principper for afprøvning.«

26 Endelig vedtog UPOV den 6. april 2005 i dokument TG/14/9 nye vejledende principper for gennemførelse af afprøvning af, om æblesorter er selvstændige, ensartede og stabile (herefter »UPOV's protokol TG/14/9«). Listen over kendetegn, der indgår i UPOV's protokol TG/14/9, omfatter kendetegn nr. 40 med overskriften »Frugt: stribebredde«, som ikke optrådte på listen over kendetegn i UPOV's protokol TG/14/8.

Tvistens baggrund

27 Retten opsummerede tvistens baggrund i den appellerede doms præmis 22-43 som følger:

»22 Den 18. januar 1999 indgav Konsortium Südtiroler Baumschuler, i hvis rettigheder [Schniga] er indtrådt, en ansøgning om EF-sortsbeskyttelse til […] EF-Sortsmyndigheden […] i henhold til [basisforordningen] […]. Ansøgningen blev registreret under nr. 1999/0033. Ansøgningen om EF-sortsbeskyttelse vedrørte æblesorten af arten Malus Mill med navnet Gala Schnitzer (herefter »den ansøgte sort«).

23 [I] februar 1999 udpegede EF-Sortsmyndigheden Bundessortenamt (den tyske sortsmyndighed, herefter »BSA«) i Wurzen (Tyskland) til at foretage den tekniske afprøvning af den ansøgte sort i overensstemmelse med artikel 55, stk. 1, i [basisforordningen]. Med henblik på denne afprøvning anvendtes Baigent-sorten (herefter »referencesorten«), der betragtes som den sort, der er tættest på den ansøgte sort, som sammenligningssort.

24 Det viste sig [i løbet af] 2001, at det af Schniga fremlagte plantemateriale med henblik på den tekniske afprøvning bar en virus. Den tekniske afprøvning blev derfor udsat, og derefter genoptaget i foråret 2002, efter at EF-Sortsmyndigheden havde givet Schniga tilladelse til at fremlægge nyt materiale af den ansøgte sort, der ikke var inficeret. Afprøvningen blev videreført i 2003 og 2004 […]

25 Ved skrivelse af 18. januar 2005 gav BSA EF-Sortsmyndigheden oplysning om følgende:

»Den 13. januar 2005 sendte vi Dem den foreløbige rapport vedrørende DUS-afprøvningen af [den ansøgte] sort på vegne af [EF-Sortsmyndigheden]. Vi finder, at den ansøgte sort er selvstændig i forhold til [reference]sorten på grund af et kendetegn, der på nuværende tidspunkt ikke er optaget i EF-Sortsmyndighedens [protokol] TP/14/1: »blomst: farven på støvtrådens base (efter støvsækkenes åbning)« […].

[…] Der er blevet forelagt beviser for, at dette kendetegn er tilstrækkeligt ensartet og reproducerbart, hvilket vidner om, at der er tilstrækkelige forskelle mellem sorterne, som følgelig gør det muligt at fastslå selvstændigheden […].

I denne sammenhæng blev det foreslået at medtage kendetegnet i forbindelse med revisionen af [UPOV's protokol TG/14/9], men dette forslag blev afvist for at nedbringe antallet af kendetegn til et rimeligt antal.

Vores hensigt har mødt opbakning, og vi er blevet anbefalet at sende en ansøgning sammen med den foreløbige rapport om at bruge dette kendetegn som et nyt kendetegn i overensstemmelse med EF-Sortsmyndighedens [protokol] TP/14/1, punkt [III 3].«

26 EF-Sortsmyndigheden fremsendte en ny supplerende foreløbig rapport til Schniga den 7. februar 2005 med bemærkningen »uden særlige bemærkninger«.

27 Den 19. december 2005 sendte BSA sin endelige rapport for den tekniske afprøvning til EF-Sortsmyndigheden og til Schniga (herefter »den endelige rapport vedrørende afprøvningen«), der konkluderede, at den ansøgte sort var ensartet, stabil og selvstændig i forhold til referencesorten på grund af kendetegnet »Frugt: rillebredde«.

28 Punkt 9 i den endelige rapport vedrørende afprøvningen er i feltet »Dato og/eller nummer på dokumentet angående de vejledende principper for den nationale afprøvning« påført angivelsen »2003-03-27 EF-Sortsmyndigheden TP/14/1«.

29 Det fremgår af punkt 16 og 17 i den endelige rapport vedrørende afprøvningen angående sammenligningen af den ansøgte sort med referencesorten, at den ansøgte sort har brede striber (note 7), mens referencesorten har smalle eller mellemstore striber (note 4), og at denne vurdering er støttet på vurderingen af et yderligere kendetegn »Frugt: rillebredde«, som svarer til kendetegn nr. 40 i UPOV's protokol TG/14/9 af 6. april 2005 (herefter »det omtvistede yderligere kendetegn«). EF-Sortsmyndigheden bemærkede i denne forbindelse, at det omtvistede yderligere kendetegn hverken indgik i EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 eller [UPOV's] protokol [TG/14/8] […].

30 Ved skrivelse af 24. januar 2006 meddelte EF-Sortsmyndigheden BSA, at der var blevet anvendt fejlagtige vejledende principper i den endelige rapport vedrørende afprøvningen, og at det ikke var EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 (vedtaget [i] marts 2003), men derimod UPOV's protokol TG/14/8 (vedtaget [i løbet af] 1995) – som var gældende på det tidspunkt, hvor afgørelsen om at undersøge den ansøgte sort blev truffet ([i] januar 1999) – der skulle danne grundlag for nævnte rapport.

31 BSA sendte den 9. februar 2006 EF-Sortsmyndigheden en ændret udgave af den endelige rapport vedrørende afprøvningen. Denne udgaves punkt 17 angiver:

»[S]orten er blevet testet i overensstemmelse med UPOV's protokol TG/14/8. Beskrivelsen af sorten er blevet udført på grundlag af listen over kendetegn i EF-Sortsmyndighedens [protokol] TP/14/1 af 27. marts 2003, som trådte i kraft i løbet af afprøvningsperioden. Dette gør det muligt for den [ansøgte] sort at udgøre en del af referencesamlingen af sorter med en senere prioritet. Sorten er selvstændig, stabil og ensartet i henhold til begge [protokoller].«

32 Den 5. maj 2006 fremsatte intervenienterne, Brookfield New Zealand Ltd og Elaris SNC, henholdsvis indehaver af en licens tilknyttet beskyttelsesrettigheden vedrørende referencesorten og indehaver af denne ret, indsigelser over for EF-Sortsmyndigheden i henhold til artikel 59 i [basisforordningen] mod meddelelse af beskyttelse af den ansøgte sort. Indsigelserne var støttet på den ældre beskyttelsesrettighed for referencesorten.

33 De fremsatte anbringender til støtte for indsigelsen var dels artikel 61, stk. 1, litra b), i [basisforordningen], idet den omstændighed, at Schniga ikke havde opfyldt kravene vedrørende forelæggelsen af det materiale, der skulle anvendes til den tekniske afprøvning, som fastlagt af EF-Sortsmyndigheden, burde have ført til, at denne afviste ansøgningen om beskyttelse, dels nævnte forordnings artikel 7, idet den ansøgte sort ikke adskiller sig fra referencesorten.

34 Ved afgørelse af 14. december 2006, og berigtigelsen af 5. februar 2007, gav EF-Sortsmyndighedens præsident tilladelse til, at det omtvistede yderligere kendetegn anvendtes til at skelne mellem den ansøgte sort og referencesorten. Den pågældende afgørelse nævner imidlertid ikke det yderligere kendetegn »antocyaninfarvning af støvtrådens base«, som også nævnes i den endelige rapport vedrørende afprøvningen. Den omhandlede afgørelse blev truffet med udtrykkelig henvisning til artikel 23 i [gennemførelsesforordningen].

35 Ved afgørelserne af 26. februar 2007 meddelte det udvalg under EF-Sortsmyndigheden, der er ansvarligt for at tage stilling til indsigelser mod meddelelse af EF-sortsbeskyttelse, den efterspurgte beskyttelse til den ansøgte sort (herefter »afgørelse om meddelelse af beskyttelse«) og forkastede indsigelserne (herefter »afgørelserne om forkastelse af indsigelserne«). Udvalget konstaterede især, at det »af tekniske årsager« var berettiget at tage højde for det omtvistede yderligere kendetegn, på trods af at dette ikke var nævnt i de protokoller, der var gældende på tidspunktet for ansøgningen om beskyttelse.

36 Den 11. april 2007 påklagede begge intervenienter afgørelserne om meddelelse af beskyttelse og om forkastelse af indsigelserne til EF-Sortsmyndighedens appelkammer [(herefter »appelkammeret«)] i henhold til artikel 67-72 i [basisforordningen].

37 Ved afgørelse af 21. november 2007 i de forenede sager A 003/2007 og A 004/2007 gav appelkammeret intervenienterne medhold i disse klager, annullerede afgørelserne om meddelelse af beskyttelse og om forkastelse af indsigelserne og forkastede ansøgningen om beskyttelse, idet det alene tog stilling til det første af de to anbringender, der er resumeret i præmis 33 ovenfor […].

38 I forbindelse med et af Schniga anlagt annullationssøgsmål for Retten blev appelkammerets afgørelse af 21. november 2007 annulleret ved dom af 13. september 2010, Schniga mod CPVO – Elaris og Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer) (T-135/08, […] EU:T:2010:397). Appellen, der blev iværksat til prøvelse af dommen, blev forkastet ved dom af 19. december 2012, Brookfield New Zealand og Elaris mod CPVO og Schniga (C-534/10 P, […] EU:C:2012:813).

39 Appelkammeret genoptog derfor behandlingen af intervenienternes klager med hensyn til det andet anbringende, der er resumeret i præmis 33 ovenfor, hvorved EF-Sortsmyndigheden blev kritiseret for at have meddelt den ansøgte beskyttelse for en ikke-selvstændig sort. Med […] de [omtvistede] afgørelser […] annullerede appelkammeret på ny afgørelserne om meddelelse af beskyttelse og om forkastelse af indsigelserne og gav afslag på ansøgningen om beskyttelse.

40 Dels på grundlag af artikel 56, stk. 2, i [basisforordningen] og artikel 22 og 23 i [gennemførelsesforordningen] fandt appelkammeret i det væsentlige

— at protokollen og de gældende vejledende principper for afprøvningen med henblik på den tekniske afprøvning til enhver tid var UPOV's protokol TG/14/8 […] og EF-Sortsmyndighedens protokol TG/14/1 […] (de [omtvistede] afgørelsers punkt 19)

— at de nævnte protokoller ikke nævnte det omtvistede yderligere kendetegn

— at Schniga hverken i det tekniske oplysningsskema eller i løbet af afprøvningsperioden havde fremsat anmodninger om, at der blev taget hensyn til det omtvistede yderligere kendetegn i henhold til punkt III 6 i EF-Sortsmyndighedens protokol TG/14/1 (de [omtvistede] afgørelsers punkt 21)

— at det omtvistede yderligere kendetegn ikke var nævnt i BSA's skrivelse af 18. januar 2005 til EF-Sortsmyndigheden, og at BSA ikke havde sendt nogen anmodning til EF-Sortsmyndigheden herom, eftersom dette var blevet nævnt for første gang i den endelige rapport vedrørende afprøvningen, og efterfølgende i afgørelsen truffet af EF-Sortsmyndighedens præsident den 14. december 2006 om godkendelse af dets brug (de [omtvistede] afgørelsers punkt 22)

— at under disse omstændigheder udgjorde BSA's hensyntagen i forbindelse med den tekniske afprøvning til et yderligere kendetegn, der ikke var fastsat i EF-Sortsmyndighedens protokol TG/14/1, der var gældende på det pågældende tidspunkt, en tilsidesættelse af protokollens punkt III 3 (de [omtvistede] afgørelsers punkt 25)

— at afgørelsen truffet af EF-Sortsmyndighedens præsident den 14. december 2006 om at give tilladelse med tilbagevirkende kraft til brugen af nævnte yderligere kendetegn inden for rammerne af den tekniske afprøvning var behæftet med en grundlæggende fejl, eftersom nævnte afgørelse blev vedtaget omkring 12 måneder efter den endelig rapport vedrørende afprøvningen, og at denne afgørelse ikke kan begrundes, navnlig henset til artikel 22, stk. 2, i [gennemførelsesforordningen] (de [omtvistede] afgørelsers punkt 26).

41 Appelkammeret har i denne retning – i de [omtvistede] afgørelsers punkt 27 – henvist til sin afgørelse af 8. oktober 2009 i sagen A 010/2008 (JEWEL), hvorefter anvendelsen af et yderligere kendetegn kræver forudgående godkendelse fra EF-Sortsmyndighedens præsident af hensyn til retssikkerheden, upartiskhed i behandlingen af ansøgninger om beskyttelse og forudsigeligheden af de berørte parters adfærd.

42 Dels fandt appelkammeret i de [omtvistede] afgørelsers punkt 28 og 29, at den tekniske afprøvning med hensyn til det omtvistede yderligere kendetegn ydermere og under alle omstændigheder var behæftet med fejl som følge af den omstændighed, at den blev gennemført over en periode på kun et år, nemlig [år] 2005, hvilket BSA har anerkendt, mens alle de andre kendetegn var blevet afprøvet i løbet af to på hinanden følgende vækstcyklusser, år 2004 og 2005. Dette udgjorde ifølge appelkammeret en åbenbar tilsidesættelse af protokollerne og de vejledende principper, der finder anvendelse i dette tilfælde, bl.a. protokollerne UPOV TG/1/3 og UPOV TG/14/8, der for så vidt angår æblesorter kræver en afprøvning, der omfatter mindst to vækstcyklusser for at kunne fastlægge ensartetheden og stabiliteten.

43 Følgelig fastslog appelkammeret i de [omtvistede] afgørelsers punkt 30 og 31, at den ansøgte sort ikke i juridisk forstand kunne anses for at være selvstændig i forhold til referencesorten.«

Sagerne for Retten og den appellerede dom

28 Ved to stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 10. februar 2014 anlagde Schniga søgsmål om annullation af de omtvistede afgørelser.

29 Til støtte for sine søgsmål fremsatte Schniga et eneste anbringende, der var opdelt i to led, hvoraf det første vedrørte den omstændighed, at EF-Sortsmyndigheden, i modsætning til det af appelkammeret anførte, kunne støtte sig på det omtvistede yderligere kendetegn i forbindelse med den tekniske afprøvning, og det andet vedrørte den omstændighed, at det var med urette, at appelkammeret fandt, at resultaterne fra denne tekniske afprøvning var behæftede med fejl alene som følge af den omstændighed, at den for så vidt angår det omtvistede yderligere kendetegn kun omfattede en vækstcyklus, hvilket er i strid med de gældende vejledende principper.

30 Med den appellerede dom frifandt Retten EF-Sortsmyndigheden.

31 Hvad angår det eneste anbringendes første led fastslog Retten for det første i den appellerede doms præmis 76, at de proceduremæssige bestemmelser i EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 fandt anvendelse på ansøgningen om meddelelse af EF-sortsbeskyttelse for den ansøgte sort. Dernæst anerkendte Retten i nævnte doms præmis 80, at de af EF-Sortsmyndigheden vedtagne protokoller har forrang for UPOV's tilsvarende.

32 Retten bemærkede endvidere i den appellerede doms præmis 81 og 82, at EF-Sortsmyndigheden har en vid skønsbeføjelse med henblik på gennemførelsen af den tekniske afprøvning af en sort, og navnlig at gennemførelsesforordningen tildeler EF-Sortsmyndighedens præsident beføjelse til at indføje forekomsten af yderligere kendetegn samt for en sort deres udtryk i tilfælde, hvor administrationsrådet træffer afgørelse om de vejledende principper. Retten tilføjede i det væsentlige i nævnte doms præmis 83, at denne skønsbeføjelse er reguleret ved protokollerne og de vejledende principper for afprøvning, der er vedtaget af administrationsrådet, og som er bindende for EF-Sortsmyndigheden.

33 Endelig konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 86 i det væsentlige, at præsidenten for EF-Sortsmyndigheden ikke har bemyndigelse til at give tilladelse til, at der i forbindelse med den tekniske afprøvning af en sort tages hensyn til et kendetegn, som ikke er fastsat i EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1, og forkastede følgelig det eneste anbringendes første led.

34 Hvad angår det eneste anbringendes andet led forkastede Retten dette som uvirksomt efter at have bemærket, at det første argument, som appelkammeret har fremført i de omtvistede afgørelser, nemlig at EF-Sortsmyndigheden ikke med rette kunne støtte sig på det omtvistede yderligere kendetegn i forbindelse med den tekniske afprøvning af den ansøgte sort, ikke var ugyldigt, og at det var tilstrækkeligt som retlig begrundelse for disse afgørelser. Retten fremhævede imidlertid, at denne tekniske afprøvning var forløbet over en periode på kun et år, dvs. 2005, hvilket åbenlyst er i strid med EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 og UPOV's protokol TG/1/3, hvorfor EF-Sortsmyndigheden under alle omstændigheder måtte frifindes.

Parternes påstande

35 Schniga har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— EF-Sortsmyndigheden og intervenienterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

36 EF-Sortsmyndigheden har nedlagt følgende påstande:

— Appellen tages til følge.

— Parterne bærer hver deres egne omkostninger.

37 Brookfield New Zealand og Elaris har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Schniga tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

Parternes argumenter

38 Den af Schniga iværksatte appel er støttet på et eneste anbringende vedrørende den appellerede doms tilsidesættelse af basisforordningens artikel 7 og 56, sammenholdt med gennemførelsesforordningens artikel 22 og 23.

39 Schniga har med sit første klagepunkt – i det væsentlige støttet af EF-Sortsmyndigheden – gjort gældende, at det var med urette, at Retten fastslog, at protokollerne og de vejledende principper på området for meddelelse af EF-sortsbeskyttelse er bindende for EF-Sortsmyndigheden.

40 Brookfield New Zealand og Elaris har anført, at Retten ikke begik en retlig fejl, idet den fastslog, at de procedureregler, som EF-Sortsmyndigheden pålægger sig selv, nødvendigvis er bindende, og at de har forrang for UPOV's tilsvarende regler. Den obligatoriske karakter af adfærdsregler, som et administrativt organ pålægger sig selv, er så meget desto mere påkrævet i tilfælde, hvor dette organ har vide skønsbeføjelser.

41 Schniga har med sit andet klagepunkt gjort gældende, for det første, at Retten begik en retlig fejl, idet den fandt, at EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 fandt anvendelse på en ansøgning om beskyttelse, der var blevet indgivet forud for protokollens ikrafttrædelse.

42 For det andet angående EF-Sortsmyndighedens præsidents mulighed for at indføje forekomsten af et yderligere kendetegn for en sort har Schniga anført, at hverken bestemmelserne i basisforordningen eller bestemmelserne i gennemførelsesforordningen er til hinder for en sådan indføjelse efter gennemførelsen af den tekniske afprøvning.

43 I henhold til gennemførelsesforordningens artikel 23, stk. 1, råder EF-Sortsmyndighedens præsident således over beføjelsen til at tage hensyn til ethvert særligt kendetegn for den afprøvede sort, selv hvis dette kendetegn ikke er nævnt i ansøgningen om beskyttelse.

44 Ifølge Brookfield New Zealand og Elaris er det afgørende tidspunkt, der fastlægger, hvilke proceduremæssige rammer der finder anvendelse på en ansøgning om meddelelse af EF-sortsbeskyttelse, ikke datoen for indgivelsen af ansøgningen, men det tidspunkt, hvor den tekniske afprøvning rent faktisk foretages. For at garantere retssikkerheden kan DUS-afprøvningen imidlertid ikke tage højde for særlige kendetegn, der er indført efter den tekniske afprøvning.

Domstolens bemærkninger

45 Først skal det eneste anbringendes andet klagepunkt undersøges, og nærmere bestemt argumentet om, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 87-93 fastslog, at EF-Sortsmyndighedens præsident ikke havde ret til at tilføje det omtvistede yderligere kendetegn for så vidt angår den ansøgte sort.

46 Indledningsvis bemærkes det for det første, at EF-Sortsmyndighedens opgave er kendetegnet ved den komplicerede videnskabelige og tekniske karakter af vurderingsbetingelserne for ansøgningerne om EF-sortsbeskyttelse, således at den under udøvelsen af sine funktioner skal indrømmes en vid skønsbeføjelse (jf. i denne retning dom af 19.12.2012, Brookfield New Zealand og Elaris mod CPVO og Schniga, C-534/10 P, EU:C:2012:813, præmis 50). Denne vide skønsbeføjelse omfatter bl.a. efterprøvelsen af en sorts selvstændighed i henhold til basisforordningens artikel 7, stk. 1 (jf. i denne retning dom af 15.4.2010, Schräder mod CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, præmis 77).

47 For det andet er EF-Sortsmyndigheden i egenskab af EU-organ underlagt princippet om god forvaltningsskik, i medfør af hvilket det påhviler den omhyggeligt og upartisk at vurdere samtlige relevante forhold i en ansøgning om EF-sortsbeskyttelse og at samle alle de faktiske og retlige omstændigheder, der er nødvendige for at udøve dens skønsbeføjelse. Den skal desuden sikre sig, at de procedurer, som den foranstalter, forløber tilfredsstillende og effektivt (dom af 19.12.2012, Brookfield New Zealand og Elaris mod CPVO og Schniga, C-534/10 P, EU:C:2012:813, præmis 51).

48 Det skal i denne sammenhæng vurderes, om Retten anlagde en fejlagtig fortolkning af bestemmelserne i basisforordningen og i gennemførelsesforordningen vedrørende EF-Sortsmyndighedens præsidents beføjelser, således som Schniga og EF-Sortsmyndigheden har anført.

49 I henhold til basisforordningens artikel 56, stk. 2, gennemføres enhver teknisk afprøvning i overensstemmelse med de vejledende principper for afprøvning, som administrationsrådet har fastsat, og med de instrukser, som EF-Sortsmyndigheden har givet.

50 Det bemærkes i denne henseende for det første, at i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 22, stk. 1, træffer administrationsrådet på forslag af EF-Sortsmyndighedens præsident afgørelse om de vejledende principper for afprøvning. Denne forordnings artikel 22, stk. 2, præciserer, at hvis administrationsrådet ikke træffer afgørelse om vejledende principper for afprøvning, kan EF-Sortsmyndighedens præsident træffe en foreløbig afgørelse herom.

51 Det følger desuden af gennemførelsesforordningens artikel 23, stk. 1, at når administrationsrådet træffer en afgørelse om vejledende principper for afprøvning, skal det give EF-Sortsmyndighedens præsident bemyndigelse til at indføje forekomsten af yderligere kendetegn samt for en sort deres udtryk.

52 Følgelig havde EF-Sortsmyndighedens præsident – selv hvis det antages, at EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 fandt anvendelse på den omtvistede sag – under alle omstændigheder bemyndigelse til at indføje forekomsten af et yderligere kendetegn, i dette tilfælde »rillebredde«, i forbindelse med den tekniske afprøvning af den ansøgte sort.

53 Kun denne fortolkning af EF-Sortmyndighedens præsidents beføjelser, således som de fremgår bl.a. af gennemførelsesforordningens artikel 23, gør det muligt at tage højde for særegenhederne ved genstanden og proceduren for meddelelse af EF-sortsbeskyttelse.

54 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 97 i forslaget til afgørelse, indebærer vurderingen af en sorts kendetegn derfor nødvendigvis en vis tilfældighed, som følger af selve den genstand, som den tekniske afprøvning vedrører, nemlig en plantesort, og af den varighed, der kræves til en sådan afprøvning.

55 Under disse omstændigheder er det alene den fleksibilitet, der opnås ved EF-Sortsmyndighedens præsidents mulighed i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 23, stk. 1, for at indføje forekomsten af yderligere kendetegn for en sort, der kan garantere objektivitet i proceduren for meddelelse af EF-sortsbeskyttelse. Der kan således ikke gives afslag på en ansøgning om EF-sortsbeskyttelse alene med den begrundelse, at kendetegnet for en ansøgt sort, der er konstateret i forbindelse med den tekniske afprøvning, og som er afgørende for at vurdere selvstændigheden i forhold til andre sorter, hverken var nævnt i det tekniske oplysningsskema, som ansøgeren har udfyldt, eller i de relevante vejledende principper og protokoller.

56 Det skal i denne henseende bemærkes, at henset til den vide skønsbeføjelse, der er tillagt EF-Sortsmyndigheden, kan denne – såfremt den finder det nødvendigt, desuden tage hensyn til kendsgerninger og beviser, som er påberåbt eller fremført for sent (jf. i denne retning dom af 19.12.2012, Brookfield New Zealand og Elaris mod CPVO og Schniga, C-534/10 P, EU:C:2012:813, præmis 50).

57 En sådan mulighed bør så meget desto mere kunne tillægges denne, når – som i den foreliggende sag – de relevante forhold for vurderingen af en sorts selvstændighed konstateres i løbet af den objektive procedure, som den tekniske afprøvning, der iværksættes af EF-Sortsmyndigheden og udføres af et nationalt testcenter, udgør.

58 Endvidere understøttes en sådan forståelse af EF-Sortsmyndighedens præsidents beføjelser af UPOV's protokol TG/1/3, hvis punkt 4.2.3 bl.a. angiver, at de kendetegn, der er anført i de vejledende principper for afprøvningen, ikke er udtømmende, og at andre kendetegn kan føjes hertil, såfremt dette viser sig at være nyttigt.

59 Idet EF-Sortsmyndighedens præsidents beføjelser er fastsat i basisforordningen og gennemførelsesforordningen, kan EF-Sortsmyndighedens vejledende principper og protokoller, der er vedtaget af administrationsrådet, desuden ikke have til formål eller til følge at indskrænke disse prærogativer.

60 Af denne årsag kan den i punkt III 6 i EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 fastsatte procedure, der er nævnt af Retten i den appellerede doms præmis 93, som vedrører tilfælde, hvor ansøgeren om EF-sortsbeskyttelse har anmodet om indføjelsen af et yderligere kendetegn, ikke forhindre EF-Sortsmyndighedens præsident i af egen drift at indføje et yderligere kendetegn i forbindelse med den tekniske afprøvning af en sort.

61 Hvad angår tidspunktet for EF-Sortsmyndighedens præsidents udøvelse af den beføjelse, han har i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 23, stk. 1, er hverken bestemmelserne i gennemførelsesforordningen eller i basisforordningen til hinder for, at indføjelsen af forekomsten af et yderligere kendetegn sker efter den tekniske afprøvning, når et sådant kendetegn er blevet konstateret i forbindelse med denne afprøvning.

62 For det første bemærkes, at i henhold til punkt 6.2 og 7.2 i UPOV's protokol TG/1/3, som Retten har nævnt i den appellerede doms præmis 77, fastlægges de relevante kendetegn således i forhold til afprøvningen af DUS-kriterierne ved henvisning til beskrivelsen af sorten, som fastlægges »på datoen for meddelelsen af [den ansøgte] beskyttelse«, og ikke ved henvisning til beskrivelsen af sorten, som fastlægges på datoen for indgivelsen af ansøgningen.

63 Det er derfor, at den tekniske beskrivelse af den ansøgte sort, som kræves i henhold til basisforordningens artikel 50, stk. 1, litra f), og gennemførelsesforordningens artikel 19, stk. 2, litra c), henset til EF-Sortsmyndighedens præsidents udøvelse af sit prærogativ i henhold til basisforordningens artikel 23, stk. 1, kun er vejledende.

64 For det andet bemærkes, at en sådan løsning er ikke uforenelig med retssikkerhedsprincippet.

65 Selv om det er tilladt for enhver tredjemand, hvis beskyttede sort er blevet antaget som referencesort med henblik på den tekniske afprøvning, at gøre indsigelse mod meddelelsen af EF-sortsbeskyttelse, skal disse indsigelser i overensstemmelse med basisforordningens artikel 59, stk. 3, litra a), således have til formål at bevise, at DUS-kriterierne ikke er opfyldt.

66 Den omstændighed, at EF-Sortsmyndighedens præsident indføjer et yderligere kendetegn, hvis tilstedeværelse ikke er blevet konstateret i forbindelse med den tekniske afprøvning af en sort, kan dermed ikke som sådan udgøre en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet i forhold til en tredjemand, hvis beskyttede sort er blevet antaget som referencesort med henblik på denne afprøvning. Denne kan nemlig ikke påberåbe sig at have berettigede forventninger for så vidt angår denne afprøvnings rækkevidde og arten af de afprøvede særlige kendetegn.

67 Det følger af samtlige foregående betragtninger, at Retten begik en retlig fejl, idet den fastslog, at gennemførelsesforordningens artikel 23, stk. 1, ikke tildeler EF-Sortsmyndighedens præsident bemyndigelse til efter den tekniske afprøvning af en sort at indføje forekomsten af et yderligere kendetegn for denne sort, når dette kendetegn hverken var nævnt i det tekniske oplysningsskema, som ansøgeren har udfyldt, eller i de gældende vejledende principper og protokoller.

68 Følgelig skal det af Schniga fremførte argument tiltrædes, og – uden at det er nødvendigt at analysere appellens øvrige klagepunkter – skal den appellerede dom ophæves, for så vidt som den stadfæstede appelkammerets annullation af EF-Sortsmyndighedens afgørelse med den begrundelse, at kendetegnet »rillebredde«, der var blevet lagt til grund, var blevet tilføjet af EF-Sortsmyndighedens præsident.

Om søgsmålene for Retten

69 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten trufne afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

70 Det er i den foreliggende sag Domstolens opfattelse, at de af Schniga anlagte søgsmål med påstand om annullation af de omtvistede afgørelser er modne til påkendelse, og at der derfor kan træffes endelig afgørelse i sagerne.

71 I denne henseende er den omstændighed, at Retten i den appellerede doms præmis 103 og 104 alene har besvaret det af Schniga fremsatte anbringendes andet led for fuldstændighedens skyld, ikke afgørende, for så vidt som parterne har haft muligheden for i detaljer at fremføre deres argumenter for denne retsinstans og for Domstolen vedrørende dette andet led.

72 Herefter skal det eneste anbringendes første led, som sagsøgeren har gjort gældende til støtte for sine søgsmål, af de i denne doms præmis 46-68 anførte grunde for det første tages til følge.

73 Hvad dernæst angår det eneste anbringendes andet led annullerede appelkammeret afgørelserne om meddelelse af beskyttelse og om forkastelse af indsigelserne med den begrundelse, at den tekniske afprøvning med hensyn til det omtvistede yderligere kendetegn var forløbet over en periode på kun et år, nemlig år 2005, og ikke over to på hinanden følgende vækstcyklusser.

74 Schniga og EF-Sortsmyndigheden har gjort gældende, at i praksis har BSA selv konstateret, at det omtvistede yderligere kendetegn var blevet afprøvet efter 2005, nemlig i løbet af 2006-2007. Da appelkammeret blev konfronteret med en procedurefejl, som ville kunne berigtiges, burde det under alle omstændigheder have henvist sagen til EF-Sortsmyndighedens ansvarlige kontorer, således at de kunne træffe de nødvendige foranstaltninger.

75 Brookfield New Zealand og Elaris har anført, at Schniga på intet tidspunkt i proceduren anmodede om en berigtigelse af den konstaterede uregelmæssighed.

76 Det skal i denne henseende bemærkes, at EF-Sortsmyndighedens præsident ved afgørelse af 14. december 2006 gav tilladelse til, at det omtvistede yderligere kendetegn anvendtes til at skelne mellem den ansøgte sort og referencesorten, og at EF-Sortsmyndigheden ved afgørelse af 26. februar 2007 meddelte Schniga EF-sortsbeskyttelse for den ansøgte sort.

77 Det er imidlertid ikke bestridt, at på datoen for vedtagelsen af afgørelserne om meddelelse af beskyttelse og om forkastelse af indsigelserne, dvs. den 26. februar 2007, rådede EF-Sortsmyndigheden alene over den endelige rapport for afprøvningen, som BSA havde vedtaget den 19. december 2005 og ændret den 9. februar 2006, hvoraf fremgik, at dette kendetegn var blevet konstateret under vækstcyklussen for 2005. Først den 8. august 2008 oplyste BSA EF-Sortsmyndigheden om, at dette kendetegn ligeledes var blevet konstateret i forbindelse med vækstcyklusserne i årene 2006 og 2007.

78 EF-sortsbeskyttelsen er dermed blevet meddelt Schniga for den ansøgte sort uden at der for EF-Sortsmyndigheden forelå oplysninger, der kunne fastlægge, at det omtvistede yderligere kendetegn var blevet afprøvet i løbet af to vækstcyklusser, hvilket er i strid med både EF-Sortsmyndighedens protokol TP/14/1 og UPOV's protokol TG/1/3.

79 I denne henseende kan den vide skønsbeføjelse, som EF-Sortsmyndigheden har i forbindelse med udøvelsen af sine funktioner, som bemærket i denne doms præmis 46, ikke tillade den at se bort fra de tekniske regler, der danner rammen om afviklingen af tekniske afprøvninger, uden at overtræde princippet om god forvaltningsskik samt omsorgspligten og pligten til upartiskhed, der påhviler den. Desuden bekræftes disse reglers bindende karakter, herunder for EF-Sortsmyndigheden, af basisforordningens artikel 56, stk. 2, som kræver, at de tekniske afprøvninger foretages i overensstemmelse med disse.

80 Det var derfor med rette, at appelkammeret fastslog, at EF-Sortsmyndigheden havde meddelt EF-sortsbeskyttelse for den ansøgte sort på grundlag af en uregelmæssig teknisk afprøvning.

81 Det følger heraf, at det eneste anbringendes andet led, der blev gjort gældende i første instans, er ugrundet.

82 Følgelig bør de omtvistede afgørelser bekræftes.

83 Appelkammeret kan imidlertid i medfør af basisforordningens artikel 72 handle inden for rammerne af den kompetence, der tilkommer EF-Sortsmyndigheden, eller hjemvise sagen til videre behandling i det ansvarlige kontor i EF-Sortsmyndigheden.

84 Selv om det er korrekt, at appelkammeret har en skønsbeføjelse for så vidt angår muligheden for selv at træffe afgørelse angående ansøgningen eller at hjemvise sagen til det ansvarlige kontor ved EF-Sortsmyndigheden, forholder det sig ikke desto mindre således, at såfremt det beslutter at udøve EF-Sortmyndighedens beføjelser, påhviler det appelkammeret at vurdere samtlige relevante sagsforhold og at samle alle de faktiske og retlige omstændigheder, der er nødvendige for at udøve dens skønsbeføjelse, således som det er anført i nærværende doms præmis 47.

85 Under udøvelsen af EF-Sortsmyndighedens beføjelser fandt appelkammeret imidlertid, at den ansøgte sort ikke kunne meddeles den ansøgte EF-sortsbeskyttelse, selv om der ikke forelå sikkerhed for, at kendetegnet »rillebredde« ikke var reproducerbart i to vækstcyklusser.

86 Henset dels til den omstændighed, at den fejl, der førte til appelkammerets annullation af afgørelserne om meddelelse af beskyttelse og om forkastelse af indsigelserne, ikke kunne tilskrives ansøgeren, dels, at denne uregelmæssighed under alle omstændigheder ikke i sig selv har indflydelse på grundlaget for

ansøgningen om beskyttelse, ville en henvisning til EF-Sortsmyndighedens ansvarlige kontor med henblik på at gennemføre en teknisk afprøvning for at sikre sig, at det omtvistede yderligere kendetegn opfyldte kravet om reproducerbarhed, have gjort det muligt for EF-Sortsmyndigheden at råde over alle de relevante oplysninger for at vurdere gyldigheden af meddelelsen om EF-sortsbeskyttelse til fordel for den ansøgte sort og ville have været bedre i forhold til at garantere ansøgerens rettigheder.

87 Den omstændighed, at Schniga ikke anmodede om en sådan berigtigelse, kan ikke med rette påberåbes med henblik på at begrunde appelkammerets undladelse af at hjemvise sagen til det ansvarlige kontor ved EF-Sortsmyndigheden, eftersom det ikke kan kræves af en ansøger om EF-sortsbeskyttelse, der har fået meddelt en sådan beskyttelse, at denne af egen drift rejser tvivl om selve gyldigheden af den ret, han er blevet tillagt.

88 Dermed skal de omtvistede afgørelser annulleres, idet appelkammeret med disse afgørelser dels fandt, at gennemførelsesforordningens artikel 23, stk. 1, ikke tildeler EF-Sortsmyndighedens præsident bemyndigelse til efter den tekniske afprøvning af en sort at indføje forekomsten af et yderligere kendetegn for denne sort, når dette kendetegn hverken er nævnt i det tekniske oplysningsskema, som ansøgeren har udfyldt, eller i de gældende vejledende principper og protokoller, dels annullerede afgørelserne om meddelelse af beskyttelse og om forkastelse af indsigelserne uden forudgående i henhold til basisforordningens artikel 72 at have henvist sagen til det ansvarlige kontor ved EF-Sortsmyndigheden med henblik på at kunne råde over samtlige relevante oplysninger for at vurdere gyldigheden af den meddelte EF-sortsbeskyttelse.

Sagsomkostninger

89 Det bestemmes i artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at såfremt appellen ikke tages til følge, eller såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagsomkostningerne. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Endelig bestemmer artikel 140, stk. 3, i Domstolens procesreglement, der ifølge artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, bl.a. at Domstolen kan træffe afgørelse om, at andre intervenienter end en medlemsstat eller en institution skal bære deres egne omkostninger.

90 Da Schniga i nærværende sag har påstået EF-Sortsmyndigheden tilpligtet at betale sagsomkostningerne, og da denne har tabt sagen, må denne tilpligtes, foruden at bære sine egne omkostninger, at betale de af Schniga afholdte omkostninger, for så vidt som sagen er opstået som følge af en fejl, der ikke kan tilskrives dette. Desuden må det fastslås, at Brookfield New Zealand Ltd og Elaris SNC bærer deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

1) **Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 10. september 2015, Schniga mod CPVO – Brookfield New Zealand og Elaris (Gala Schnitzer) (T-91/14 og T-92/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:624), ophæves.**

2) **Afgørelserne truffet den 20. september 2013 af appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden (CPVO) vedrørende meddelelse af EF-sortsbeskyttelse for æblesorten Gala Schnitzer (sagerne A 003/2007 og A 004/2007) annulleres.**

3) **EF-Sortsmyndigheden bærer sine egne omkostninger og betaler de af Schniga GmbH afholdte omkostninger.**

4) **Brookfield New Zealand Ltd og Elaris SNC bærer deres egne omkostninger.**

Underskrifter